

žalované téhož dne (§ 232 c. ř. s.). Poněvadž však oba spory nemohou býti provedeny, nezbyvá ve smyslu § 233 a 240 c. ř. s. než odmítnouti žalobu hospodářské záložny jakožto později podanou a bylo proto uznati, jak se stalo.

Čís. 9994.

Při kontokorentním poměru neplatí ustanovení § 1416 obč. zák.

Byl-li smluven kontokorentní poměr s pololetní uzávěrkou a bylo-li přes to zřízeno zástavní právo i pro úroky, úroky z úroků a vedlejší poplatky, nelze toto ujednání vykládati jinak, než že strany zamýšlely, že zástavním právem má býti v plném rozsahu zajištěna i část zůstatkové pohledávky, pokud připadá na úroky, pokud se týče na příslušenství.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 1370/29).

Jde tu o týž případ jako v rozhodnutí čís. sb. 9993. V tomto případě šlo o žalobu Karla L-a, jenž podal při rozvrhovém roku proti příkázání vyšší částky než 1,000.000 Kč na pohledávku banky P. z dluhopisu ze dne 27. května 1921 odpor jen z těchto důvodů: 1. že veškeré úroky a příslušenství této pohledávky byly zaplacený a 2. že jde o pohledávku úvěrovou a nelze tudíž přikázati úroky v pořadí jistiny. Odpor 2. byl již zamítnut pravoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 30. března 1928, kdežto s odporem 1. byl žalobce odkázán na pořad práva. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í soud žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ve sporu lze se obíratí jen odporem podaným z toho důvodu, že veškeré úroky a příslušenství pohledávky žalované strany jsou zaplacený. Pokud se dovolatel obírá jinými otázkami, které byly již vyřešeny pravoplatným usnesením rekursního soudu nebo vůbec nebyly uplatňovány při rozvrhovém roku, nelze se zabývatí jeho vývody podle § 234 ex. ř., který platí obdobně též pro žaloby podle § 231 — druhý odstavec ex. ř. (viz rozh. n. s. čís. 8874).

Výtka nesprávného právního posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.) není opodstatněna, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. Jak již podotčeno bylo v tomto sporu řešiti jen otázku, zda vedlejší příslušenství úvěrové pohledávky 1,000.000 Kč, jak bylo žalovanou účtováno, jest zaplacený, čili nic. Dovolatel nenapadá zjištění nižších soudů, že byl mezi stranami smluven kontokorentní poměr a jest proto souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že při řešení sporu jest přihlížeti k tomuto poměru. Že při kontokorentním poměru neplatí ustanovení § 1416 obč. zák., uznal správně již odvolací soud a dovolatel ani nenapadá tento právní úsudek. Jest přisvědčiti

volateli, že sporné příslušenství zaniklo novací a že žalovanému přísluší jen pohledávka ze zůstatku (saldová), pro kterou však rovněž ručí hypoteka, neboť dovolatel připouští, že jde o jednotnou úvěrovou pohledávku, z níž část byla hypotekou zajištěna. Že se tak stalo pod titulem zápůjčky podle dlužního úpisu, jest nerozhodné, neboť zápůjčka byla poskytnuta dlužníkům v rámci úvěru. Dovolatel jest však na omylu, domnívaje se, že žalovaná nemůže účtovat tuto pohledávku ze zůstatku v rámci jistoty pro úroky a vedlejší poplatky. Pokud zjištěný zůstatek vznikl také připočtením sporných úroků a vedlejších poplatků, ručí hypoteka v celém rozsahu, počítajíc v to jistotu pro úroky a vedlejší poplatky za zmíněnou zůstatkovou pohledávku. Jen tento výsledek se může shodovati s úmyslem věřitele a dlužníků, neboť, byl-li jimi smlouven kontokorentní poměr s pololetní uzávěrkou a bylo-li přes to zřízeno také právo zástavní pro úroky, úroky z úroků a vedlejší poplatky, obzvláště také pro úroky starší než tři léta, nelze toto ujednání vykládati jinak, než, že strany zamýšlely, že právem zástavním v plném jeho rozsahu má býti také kryta část zůstatkové pohledávky pokud připadá na úroky, pokud se týče na vedlejší příslušenství 1.000.000 Kč. V souzeném případě není sporu o tom, že vedlejší příslušenství převyšuje 100.000 Kč. Že s tímto zatížením nemovitosti musí zadní věřitelé počítati tak dlouho, dokud dluh není z pozemkové knihy vymazán, a že nemají nárok na zlepšení svého pořadí, leč že by jim to bylo smlouvou výslovně zaručeno, vyslovil nejvyšší soud již rozhodnutím ze dne 21. ledna 1925 Rv I 1656/24 čís. sb. 4579.

Čís. 9995.

Převzetím dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti k placení nabyvatelem vzešla v první řadě nabyvateli povinnost starati se o to, by dávka byla vyměřena tak, jak to vyžaduje jeho zájem. Zcizitel vyhověl úplně své povinnosti, udělil-li nabyvateli plnou moc pro ukládací řízení a ponechal mu, by sám pečoval o správné vyměření dávky. I bez vydání plné moci splnil svou povinnost, odevzdal-li všechna vyzvání a příkazy vyměřujícího úřadu ihned nabyvateli, by sám rozhodl a zařídil, co uzná za potřebné.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Rv I 1437/29).

Žalovaný koupil od žalobce nemovitost a zavázal se ve smlouvě, že zaplatí ze svého dávku z přírůstku hodnoty, pokud bude vyměřena z koupené nemovitosti. Prodávatel obdržel od zemského inspektorátu pro zemské dávky vyzvání, by předložil přiznání k zemské dávce z přírůstku, leč vyzvání to předal žalovanému a ten sám úřadu podal přiznání, vyplniv a podepsav je svým jménem, leč bez plné moci. Vyměřovací úřad vydal pak platební rozkaz ze dne 27. března 1925, jímž prodávateli byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty 3.093 Kč 03 h. Jako nabývací hodnota ke dni 1. ledna 1903 byla vyměřujícím úřadem stanovena hodnota